Weel on kirjotud: „Kes ial saab jonud seſt weeſt, mis minna temmale annan, temma ei jannuta mitte ei iggaweste.“ Se sanna on wa: molikkuſt weeſt ehk armoõppetusseſt rägitud. Agga kes sedda ilmalikko wet, mis Temma ka annab taewa pilwedeſt üllewelt, ja Ma soonte seeſt alt, — kes sedda wet lasseb omma heinamale kahjo tehha, et temma laiskusse pärraſt ei mois: ta sellele teed juhhatada, kuſt se peab alla pole wauma: — sesinnane laiſk perremees ep olle ka wäärt, et temma omma perrekohta weel üks aasta peaks ennese kä piddama. Kaks kät sul on, ja labbidaſt ka, meelt Peas sul on, ja maiaperret ka. Miks sa siis mitte ei lähhä tõ kallale, et sa wõttaksid igga aasta ni paljo krawi kaewada, kui so joud ullatab? — Agga wõtta ikka katseks selle hea nou järrele tehha, ja kui sa siis kaks head sado heinad saad selle kohha pealt, mis enne ei annud üht ainuſtgi, ja kui so hobbose loom saab kuiwa jallaga seäl käidud, kus enne sinno ommad jallad wausid põlweni muddasse: siis ärra ütle mitte, et selle kirjotaja kässt on sulle pahha so: winud, waid tänna Jummalat, kes sedda armuſt on nenda seädnud, et meie keik peame teine teist aita: ma nouga ja jouga, kui ühhe Taewa Jssa lapsed.

Waene-laps.

Pühha kirri ütleb mitmes kohhas: „Jum: mal on waeste-laste Jssa. Jehowa on se, kes waesed-lapsed üllespeab, ja ütleb: „Sinna ei pea mitte waese-lapse kohhut kõwweraks pöörma.“ Et need üsna selged, tõssised ning pühhad sannad on, sedda saab ka muiſt se juttustaminne, mis nüüd kätte tulleb, tõeks tunnistada.

Ellas ühhes küllas üks au-wäärt perre: mees, Andres Huber nimmi, kes tru, holas ja töteggia mees olli. Kaks poega, temmal olli: wannema nimmi Hans, norema Mialas. Kermed tõ poleſt ollid mollemad. Seſt sedda head kombet nende jures korda sata, seks kõlbas issa kui wägga targa maenitsussega omma ennese ausa ellamisse wisſi õppetusse läbbi. Mele ja süddame poleſt ollid poiad üsna kahhe-

Eesti-ma rahwa Kalender 1854, lk. 20